

Emma Davies

VÄIKESAARE SALADUS

Äärmiselt kaasahaarav ja südantlõhestav lugu

Originaali tiitel:
Emma Davies
The Little Island Secret
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja üritused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kujundlikult, kui tegu ei ole ilmselgelt avalike kohtadega. Igasugune sarnasus tegelike inimeste (elavate või surnutega), ürituste või asukohtadega on täielik kokkusaatus.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Emma Davies, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E05413322
ISBN 978-9949-82-919-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Hea preili Prendergast!

Kas moodne tehnoloogia pole mitte imeline?

Istun siin, meeleheitel ootamatust igatsusest lugeda uuesti üht oma lemmikraamatut – ja mis ma avastasin? Et see nurjatu küm-nenda klassi õpilane, kellele ma selle laenasin, ei ole seda lihtsalt tagastada unustanud, vaid, mis veelgi hullem, võtnud selle kaasa terve suve kestnud Euroopa-reisile ja ära kaotanud.

Kuigi kiidan ilmselgelt mõttemaailma avardava reisi heaks, ei saa ma andestada oma lahkuse sedavõrd jultunud ära kasutamist, sest lõpptulemus on ju sama. Olen oma John Williamsi „Stoneri“ eksemplarist ilma, nii et otsustasin olukorra parandamiseks inter-neti poole pöörduda. Ning komistasin Teie ja Teie armsa poekese otsa!

Seega loodan väga, et Te ei ole siiski oma „Stoneri“ eksemplari ära müünud ning saaksite selle mulle esimesel võimalusel saata, ehk siis nii kiiresti kui võimalik.

On täiesti võimalik, et võite mu hinge päästa.

Ja lubage mul öelda, et Teie koduleht on armas. Väga sõbralik – pisut kummalisel moel –, mille ma kogu südamest heaks kiidan. Mulle meeldiks teada, kas Te ise ka – kuigi arvan, et kindlasti – näete oma poodi ja veebilehte sel moel. Aga veel üks viimane küsimus: kas see on kass, keda ma näen seal Teie poeaknal istumas?

Ootusärevalt Teie

Cameron Innes

(Aga palun kutsuge mind Camiks, kõik kutsuvad)

Armas härra Innes, Cam...

Jah, see on kass. Tema nimi on Bruce. Ma tean, aga tol hetkel tundus see hea mõte, ja see on tema lemmikkoht, kus istuda. Taevas aidaku igaiht, kes tahaks aknale raamatuid välja panna... rumal mõte.

Mul on väga hea teatada, et hr Williamsi „Stoner“ on endiselt olemas. Aga enne kui selle Teile saadan, võiksite ehk avaldada oma seisukoha, kas William oleks pidanud oma abikaasa Katherine'i maha jätma.

Tavaliselt ma muidugi ei kiida abielurikkumist heaks, aga kui aus olla, siis ma ei saa seda raamatut saata kellelegi, kes ei nõustu. See on üks suurimaid armastuslugusid, millest suurem osa maailmast pole midagi kuulnud.

Seda, kui sõbralik, kummaline või veidi imelik ma olen... Ma panin oma kassile nimeks Bruce – lasen Teil endal järeldused teha.

Eeldades, et Te võite kinnitada oma seisukohta, mis puudutab Williamsi abielu keerdkäike, saatke palun oma aadress ja krediitkaardi andmed. Kinnitan, et kiirustan veel samal pärastlõunal postkontorisse.

Tänulikult Teie

Abigail Prendergast

(Abby, ainult ema hüüab mind Abigailiks)

Armas preili Prendergast... Abby!

Mu süda hüppas rõõmust, kuuldes, et Teil pelgalt ei ole „Stone-rit“, vaid olete seda tegelikult ka lugenud. Kas oleme ainsad kaks siin maailmas?

Jah, ta oleks kahtlemata pidanud oma naise maha jätma.

Krediitkaardi andmed ja aadress on allpool. Te olete tööpoolest mu hinge päästnud.

Tänulikult

Cam

Teine peatükk

SEITSE KUUD HILJEM

„Nii, see olen siis mina,“ ütlen ja pöördun, et oma poe uks lahti lükata. Kelluke heliseb tavapäraselt, vanamoodne heli, mis ütleb sulle täpselt ära, mille sisse astudes eest leiad – toa täis sarmi. Täis nurgataguseid ja pragusid. Täis puitu ja messingit ja ebatasaseid põrandaid ja eendakent, mille aknalaual istub mu kass, heites aeg-ajalt unise pilgu akna tagant möödujale.

Pood isegi lõhnab vanalt, nagu kõik head raamatuantikvariaadid. Vanade nahkraamatute ja paberi mõnus, kergelt kopitanud soe lõhn, mida soojendab tohututest eesakendest sisse voogav päike.

Mu süda taob kastanjettidena, kui Cami sisse lasen. Mida ta mu väikesest kuningriigist arvab? Kas iseloom ja kummalisus paistavad välja nii, nagu mina neid näen? Või mõtleb ta lihtsalt, et see koht on kasmata ja vajaks ammugi ajakohastamist?

„See on täpselt selline, nagu ma kujutlesin,“ ütleb ta, pannes seljakoti maha ja vaadates imetlevalt ringi.

Jälgin ta pilgu teekonda, vaatan ta ilmet, kui ta uurib detaile ruumis, mille kirjeldamisel olen viimase paari kuu jooksul endast prima andnud.

„See on tool, millel härra Ridley istub...“ osutab ta naerdes. „Ja pilt, mida pead igal hommikul otseks nihutama, nagu oleks keegi öösel hoolimatult tolmud võtnud. Isegi karumõmm on täpselt seal, kus see sinu sõnul on.“

Ta võtab kätte pisut räsitud karu, mis on kassaaparaadi vastu toetatud, oodates, et ammu kaotsi läinud omanik talle järele tuleks. Ta on juba kaua oodanud, aga mul ei ole südant, et teda ära visata.

Ta patsutab karu pead. „Tegelikult on see isegi parem, kui ma arvasin,“ lisab ta ja pöörab ümber, et mulle otsa vaadata, pilk kindlalt minu silmadele kinnitunud. Ja siis ma näen ta silmi suureks minevat, kui ta mu näojooni vaatleb: alates mu sügavpruunidest silmadest, mida ääristavad pikad ripsmed (üks mu parimaid jooni), kuni mu nösunina ja põskedeni – ma tean, et need õhetavad hoolimata mu parimatest katsetest neid jahutada. Ta suu tõmbub laiaks naeratuses ning tunnen enda oma sama tegevat.

See on asi, mida sa fotoga ei saa. Sa ei saa päriselt näha, kuidas naeratus nägu muudab või silmi läidab.

Kortsutan kulmu. „Vabandust, kas sa ütlesid midagi? Olin miilide kaugusel.“ Miilide kaugusel, aga ometi siin, eksinud Cami nägemisse, päriselus, vaadates, milline ta välja näeb, mitte sõnu ekraanil. Sõnu, mis ei ole enam pelgalt tekst, vaid tema kergelt laulvast šoti aktsendist rikkalik ja ainuomane.

Ta silmad lõövad imetlusest tantsu. „Ainult seda, et nii hea on sind näha.“

„Oojaa, minul ka, sind näha, ilmselgelt, mitte mind.“ Mu põsed muutuvad veel roosamaks, olen selles kindel. Foto ei olnud tema vastu õiglane.

„Tundub, et terve igavik on möödunud sellest, kui leppisime koostamise kokku, aga nüüd, kui ma olen lõpuks siin...“ Ta kibrutab kulmu. „Nädalavahetus ei ole liiga pikk, ega? See lendab mööda.“

Noogutan. „Ma tean.“ Vaatan talle silma, korraga kurvaks muutunud mõttest, et Cam läheb jälle ära. Tema siinolek tundub... Lükkan selle mõtte kõrvale. On kaugel liiga vara sellisest asjast mõelda.

Cam vaatab veel kord enda ümber ringi. Pood on suletud, on pool seitse ja olen tänaseks lõpetanud ning ma ei saa jätta pead murdmata selle üle, mida ta mõtleb. Sellisel õhtusel ajal armastan ma seda kohta. Valgus on siin kuldne ning mõnikord mõtisklen, kas kuulen raamatuid ohkavat ja end järgmisteks tundideks sisse seadvat. Poe päevane, kergelt ootusärev atmosfäär asendub millegi hubasema ja lohutavama.

„Kas sa käid siin, kui pood lahti ei ole? Öösiti?“ küsib ta. „Ma tean, et mina käiksin. Et istuda raamatute keskel ja lugeda või lugeda ehk neile ette? Olen kindel, et neile meeldiks kuulata lugusid uutest raamatutest sama palju nagu nende enda omadest.“

Ta ei oodanud minult vastust. Aga ehk tal polnud seda vajagi. Võib-olla minu rabatud pilk ja avalii suu oli andnud talle mõista, et just seda ma teengi. On üks nurk, kus ma istun, vanas tugitoolis väikese laua kõrval, millel on lamp. See on seal, et anda valgust muidu nii hämarale ja sobimatule nurgale, poe laelampide valgus liiga nõrk, et ulatuda üle raamaturiulite sellesse tillukesse orva. Ma ei müüks sealt riulitelt ainsatki raamatut, kui lamp ei põleks, aga valgus muudab selle väikese nurgataguse pelgupaigaks, turvaliseks sadamaks maailma ja kõigi selle probleemide eest. Ei ole kokkusattumus, et see tugitool on hõivatud peaaegu hetkest, mil poe avan.

„Ma võtan teki ja kuuma šokolaadi ühes,“ vastan. „Muidugi ainult talvel. Suvel meeldib mulle tunda põrandalaudade soojust paljaste varvaste all.“

Ta noogutab, nagu see oleks kõige tavalisem asi maailmas. See on üks neist asjust, mida ma armastan... Üks neist asjust, mis mulle tõesti Cami juures *meeldib*; ta on üks vähestest inimestest, kes arvab, et see, mida teised peavad minu veidruseks, on tegelikult igati aktsepteeritav, isegi ihaldusväärne. Ema arvab, et ma olen kummaline ning on hakanud teiste juuresolekul üsna avameelselt minu veidrustest rääkima, sageli minu kohalolekul, ning enamik minu praeguseks abielus sõpru muretseb minu vanatüdruku staatuse pärast ning ei saa õieti aru, miks

ma ei ole enam nende moodi. Ma armastan neid kogu südamest, aga see mõte paneb mind õlgu väristama.

„Niisiis,“ ütlen ma rõõmsalt. „Kas läheme?“ Osutan poe tagaosas oleva ukse poole, mis viib mu korterisse. „Ja siis me võime...“ Vakatan. Olen ilmselgelt nii kaua seda hetke oodanud, et ma pole kindel, mida teha, kui Cam nüüd päriselt siin *on*.

„Ehk tassikese teed juua?“ ütleb Cam, nurjatu naeratus huulil mänglemas. „Saad aru, olen siia jõudmiseks olnud lennukis, rongis ja autos.“

Lähnen näost tulipunaseks. „Oh, taevake, jah, jah! Palun vabandust.“ Laksan käega vastu otsmikku. „Ma ei mõelnud, ma...“

„Abby...?“

Lõpetan lobisemise, et talle otsa vaadata. Aeglast naeratust, mis endiselt ta suunurki ülespoole kääneb. Selle nurga all ta nägu, pärastlõunapäikesest kuldseks värvunud, vaatan talle silma... ebatavaliselt rohelised.

„Ma lihtsalt tõgan.“

„Muidugi. Sulle isegi ei meeldi tee, ega?“

Ma teadsin seda. Olen juba nelja eri sorti kohvi hankinud, ekstra selle sündmuse jaoks.

Kõnnin sihikindlalt kassaaparaadi tagant läbi ja hoian lahti ust, mis viib läbi väikese koridori trepini. Üleval trepimademe juures on rida nagisid ning peatun hetkeks, kuni Cam paneb koti käest, nii et saaks jaki seljast võtta. On augusti lõpp, aga viimase nädala hoovihmad tunduvad tähistavat suve lõppu ning õhtuti on õhk nüüd palju jahedam. Täna on siiski olnud täiuslik ilm; päikseline ja soe. Mul oli tunne, et nii läheb.

Hingan sügavalt sisse ja juhatan meid kööki. Selle taga on mu elutuba, vannituba ja kaks magamistuba. Lisaks tilluke panipaik, mida kasutan kabineti ja üldise sodilaona. Ent see on midagi enam kui peotäis tube, see on minu kodu, mida jagan oma tütreaga, kus elame oma elu, mida ei rika just sageli meesterahva seltskond. See on meie mõlema jaoks suur asi.

Köök on selles korteris minu lemmiktuba. See ulatub maja ühest otsast teise ning asetseb poe kohal nii, et eesakendest avaneb vaade allolevale tänavale. See on ka hele ja külalishke ja iseloomuga. Külgakna all on väike ümmargune laud, kus me Bethiga istume ning einestame, et vaadata, kuidas maailm väljas liigub, või et oma päevast lobiseda. Sinnapoole ma osutangi, mõeldes, et Cam tahaks istuda sellal, kui jooke segan.

Selle asemel asetab ta seljakoti tooli kõrvale ja vaatab ootusrikkalt ringi. „Kas tohin?“ küsib ta minu vastust ära ootamata ja kõnnib üle toa välja uksest, mis asub välisukse vastas.